

РИЧАРД КАСЪЛ

ЛЕДЕНА ЖЕГА

Originally published in 2011 in the United States and Canada as **FROZEN HEAT CASTLE** © ABC Studios. All Rights Reserved.
This translated edition published by arrangement with Hyperion, an imprint of Buena Vista Books Inc.

Тази книга е художествено произведение, Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на авторите или са използвани в условен смисъл.

Никаква част от това издание не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма без изричното знание и писменото съгласие на издателя.

ЛЕДЕНА ЖЕГА

РИЧАРД КАСЪЛ

© Ричард Касъл, автор, 2011
© Илиана Велчева, преводач, 2013

Отпечатана в България

За контакти: probook@profilms.bg
София 1504, ПС-4, пощенска кутия 2
за ПРО ФИЛМС® ООД

PRO[®]
BOOK

PRO BOOK® е регистрирана марка на PRO FILMS®

ISBN: 978-954-2928-48-5

РИЧАРД
КАСЪЛ

ЛЕДЕНА
ЖЕГА

ЕДНО

– О, да, точно така, Руук – каза Ники Хийт. – Точно това искам, точно така. – По врата и гърдите му се стече вадичка пот. Той простена и леко прехапа езика си. – Не спирай още, продължавай. Точно така. – Тя се наведе над него, доближи лице съвсем близо до неговото и прошепна: – Да, точно така. Най-важен е ритъмът. Браво. Как се чувстваш?

Джеймисън Руук се вторачи в нея, присви очи и изохка. После мускулите му омекнаха и той отпусна глава назад. Ники се намръщи и стана.

– Не може да ми причиняваш това. Не мога да повярвам, че спиращ!

Той пусна гирите на черния гумен под до пейката за упражнения.

– Не спирам – обясни Руук, пое си дъх и се закашля. – Просто приключих.

– Не си приключил.

– Десет повторения, толкова направих!

– Аз преброих друго.

– Това е, защото се разсейваш. Освен това тази физиотерапия е за мое добро, защо ще пропускам?

– Защото веднъж се обърнах и ти реши, че не гледам.

Той изсумтя и попита:

– Гледаше ли?

– Да, направи само осем. Да ти помагам с физиотерапията ли искаш, или да си затварям очите?

Един от членовете на ексклузивния фитнес салон на Руук мина зад нея, за да си вземе гири и тя се обърна, за да провери дали е чул детинската им разправия. Ако се съдеше по тенекиената връва, която се носеше от слушалките в ушите

му, единственото, което беше чул, бяха гласовете на Black Eyed Peas¹, които го уверяваха, че нощта ще бъде страхотна, докато той се взираше в огледалото. Хийт не можеше да реши на какво мъжът се възхищава повече – на наскоро присадената си коса или на гръдните мускули, които издуваха дизайнерската му фланелка.

Зад нея Руук се изправи.

– Хубави цицестиси, нали?

– Шшт, ще те чуе!

– Съмнявам се. Освен това от кого мислиш, че чух думата?

Мъжът с цицестисите хвана погледа ѝ и благоволи да ѝ намигне от огледалото. Явно удивен, че коленете ѝ не се подкосиха, той остави гирите и се премести на уредите. Точно заради такива моменти Ники Хийт предпочиташе да тренира в любимия си фитнес клуб в центъра – старомоден, с боядисани панелени стени, постоянно бучащи тръби и клиентела, която ходеше там да тренира, а не да се перчи. Когато физиотерапевтът на Руук, когото той наричаше Гитмо Джо², се обади да заяви, че тази сутрин е болен, Ники предложи да провежда тренировките вместо него и първо си помисли за своя салон, но и той си имаше недостатъци. Тоест, един – Дон, бившият военноморски тюлен, с когото си партнираше по бойни изкуства и с когото се бяха въргали и в леглото, а не само на постелките. Времето, когато Дон ѝ беше треньор с екстри, бе отминало, но Руук не знаеше нищо за него и тя не виждаше смисъл да рискува да го изложи на такава неловка среща.

– Не знам за теб – изпъшка Руук, докато бършеше лицето си, – но аз съм готов да си взема душ и да закуся.

– Звучи чудесно – отвърна тя и му подаде гирите. – Веднага след следващия ти сет.

– И друг ли има? – Той продължи да се прави на невиден още известно време, после дръпна гирите от ръцете ѝ. – Знаеш

¹ Хип-хоп група от Лос Анджелис, Калифорния (бел. прев.)

² Gitmo - съкратено име на Гуантанамо бей, лагер за извънсъдебно задържане съсграда за разпити на САЩ (бел. прев.)

ли, Гитмо Джо може да е син на маркиз дьо Сад и Дарт Вейдър, но поне не ме тормози толкова. А дори не съм отнасял куршум, за да му спася живота!

– Едно – бе единственият ѝ отговор.

Двамата се шегуваха, но онази нощ на пристанището за отпадъци на река Хъдсън преди два месеца тя реши, че го е загубила. После докторът от спешното отделение я увери, че не е била далеч от истината. В момента, в който Хийт повали и обезоръжи едното корумпирано ченге в склада за отпадъци, не по-малко корумпираният му партньор стреля по нея от засада. Тя изобщо не го беше видяла, но Руук, проклетият Руук, на когото изобщо не му беше мястото там, скочи отгоре ѝ и пое куршума. По време на дългата си кариера като униформен полицаи и детектив в нюйоркската полиция Ники Хийт бе присъствала на смъртта на много хора и докато през онази зимна нощ цветът се изцеждаше от лицето му, а топлата му кръв изтичаше по ръцете ѝ, тя си спомни за всички злощастни развръзки, на които бе станала свидетел. Джеймисън Руук спаси живота ѝ, а собственото му оцеляване беше истинско чудо.

– Две – каза тя. – Руук, жалък си.

Когато излязоха на тротоара, той драматично си пое дъх.

– Обожавам миризмата на Трибека сутрин. Мирише на... дизел.

Слънцето се беше поиздигнало, така че Ники свали суичъра си, за да се наслади на лъчите му по голите си ръце. Хвана го, че я гледа и каза:

– Внимавай, отскубна ли и последния косъм, ще се превърнеш в онзи с цицестисите.

Продължи напред, а той се изравни с нея.

– Не мога да се сдържа. Всеки момент може да се превърне в романтичен. Това го чух в една реклама.

– Каж ми, ако искаш да вървя по-бавно.

– Не, няма нужда. – Хийт го изгледа изпод вежди – той наистина не изоставаше. – Помниш ли как си влачех краката из

онзи болничен коридор? Чувствах се като безпомощен старец, а виж ме сега. Пак крача като супергерой.

За да демонстрира, той я изпревари и спря на тъгла.

– Много хубаво. Ако някога ми трябва помощ, а Батман и Самотния отмъстител са заети, знам на кого да се обадя. – Докато вървеше към него, тя попита: – Сериозно питам, добре ли си? Нали не те изтощих прекалено с тази тренировка?

– Не, нищо ми няма. – Руук опря пръст в ребрата си. – Само понякога нещо ме придърпва ей тук, докато се разтягам. – Дватамата изчакаха светофара да се смени и той добави: – Като говорим за придърпване...

Ники го изгледа с най-убедителното си ледено изражение.

– Придърпване ли? Извинявай, не те разбирам.

Дватамата се гледаха един друг, докато той повдигна вежда и я разсмя. После я хвана под ръка, докато пресичаха улицата.

– Детективе, смятам, че ако пропуснем закуската, няма да закъснеете за работа.

– Сигурен ли си, че си готов за това? Аз мога да чакам – много си падам по закъснелите удоволствия.

– Повярвай ми, достатъчно чакахме.

– Може би трябва да се отбиеш при лекаря, за да видиш дали си достатъчно здрав за сексуална активност.

– О – каза Руук. – Значи и ти си гледала рекламите.

Вместо да спрат да хапнат в „Кичънет“, те рязко завиха и тръгнаха към таванския апартамент на Руук, хванати за ръка, забързвайки крачка. В асансьора жадно се целунаха, притискайки се един към друг, като първо в стената се блъсна неговият гръб, а после – нейният. После дватамата се пуснаха, може би устоявайки на изкушението, може би – за да подразнят другия, а може би по малко от двете. Не откъсваха очи един от друг, освен за да хвърлят поглед на брояча за етажите. Щом влязоха, той посегна да я целуне, но тя се наведе и хукна през кухнята, пресече хола и се метна на леглото, цепейки въздуха като борец. Приземи се на пружината, отскочи нагоре и докато

изритваше маратонките си, весело извика:

– Побързай!

Той изникна на вратата, съвършено гол и зае царствена поза в долния край на леглото.

– Ако ще мра, нека да е така.

Тогава тя го сграбчи и го дръпна върху себе си. Възбудата ги завлече отвъд предпазливостта, дори отвъд любовната игра. Изгубено време, животински емоции, болезнена нужда – всичко това се сля във вихър от страст, в който нямаше умисъл, само бяс. След няколко минути се тресеше цялата стая, не просто леглото. Абажурите се люлееха, книгите падаха от рафтовете, дори чашата за моливи на нощното шкафче на Руук се преобърна и по пода се посипаха дузина черни химикалки.

После всичко свърши и двамата се отпуснаха назад, усмихнати и задъхани.

– О, определено си достатъчно здрав за секс – отбеляза Ники, а Руук успя само прегракнало да отвърне:

– Това беше... леле майко. – После добави: – Земята се разтресе.

– Много си скромен – разсмя се Ники.

– Не, мисля, че наистина се разтресе. – Той се надигна на лакът и огледа стаята. – Смятам, че току-що стана земетресение.

Когато тя изсуши косата си и излезе от банята, Руук вече беше прибрал падналите предмети и седеше пред телевизора.

– По Канал 7 казаха, че е било с магнитут 5,8. Епицентърът бил в Слоутсбърг, Ню Йорк, на нещо, наречено „разломът Рамапо“. Естествено – разломът е наречен на град в Ню Джързи, но за пореден път лаврите обира Ню Йорк.

Ники остави празната си чаша на плота и извади телефона си.

– Пак имам покритие, но никакви съобщения и предупреждения. Какви са щетите?

– Все още ги установяват. Загинали няма, има пострадали от паднали тухли и така нататък, но засега нищо страшно. Като предпазна мярка някои летища и метростанции са затворени.

Освен това не се налага да разтърсвам портокаловия сок. Искаш ли?

Тя каза „не“ и препаса кобура с оръжието.

– Кой би очаквал такова нещо? Земетресение в Ню Йорк сити.

Той я прегърна.

– Стана в най-подходящия момент, не мога да се оплача.

– Няма да ни е лесно да надминем това.

– Явно ще трябва да опитаме – каза той и двамата се целунаха. Телефонът на Хийт иззвъня и тя се отдръпна, за да отговори. Без да го молят, той ѝ подаде тефтер и химикалка и тя си записа някакъв адрес.

– Идвам.

– Знаеш ли какво смятам, че трябва да направим днес?

Ники пусна телефона в джоба на самото си.

– Да, знам и колкото и да ми се ще – повярвай ми, ужасно ми се иска – трябва да тръгвам за работа.

– Да идем на Хаваите.

– Много смешно.

– Не се шегувам. Хайде да тръгваме. Мауи. Ммм, Мауи!

– Знаеш, че ми е невъзможно.

– Дай ми една причина.

– Имам да разследвам убийство.

– Ники. Откакто сме заедно, съм научил едно – да не позволявам на някакво си убийство да ми развали кефа.

– Забелязала съм. Ами работата ти? Нямах ли да пишеш статия за някое списание? Експозе за корупцията в сенчестите коридори на Световната банка? Хроника на седмиците, в които си придружавал хайка за Бин Ладен? Описание на уикенда, който си прекарал на Сейшелските острови с Джони Деп или Стинг?

Руук се замисли и каза:

– Ако тръгнем днес следобед, за закуска ще сме в Лахаина. Ако се чувстваш виновна, спри. Заслужаваш го, след като два месеца се грижи за мен.

Тя го пренебрегна и закачи значката на колана си.

– Стига, Ники, колко убийства стават годишно в този град?
Петстотин?

– По-скоро 530.

– Добре, това значи по-малко от две на ден. Ако днес тръгнем за Мауи и се върнем след седмица, ще си пропуснала около десет. При това не всички ще са станали в твоя район.

– Разбирам те отлично, Руук.

Той я погледна, леко изненадан.

– Така ли?

– Да. Разбирам, че колкото и награди „Пулицър“ да си спечелил, все още мислиш като шестнайсетгодишен.

– Това „да“ ли е?

– Петнайсетгодишен. – Ники го целуна и сложи ръка между краката му. – Между другото, чакането определено си заслужаващо.

След което отиде на работа.

**

Местопрестъплението ѝ беше на път, така че вместо да отиде до 20-то управление, да вземе кола и да се върне, Хийт слезе на спирката в близост до 72-ра улица и продължи пеша. Сапъорите превантивно бяха спрели движението по Кълъмбъс авеню и когато се изкачи по стълбите, Ники видя страховитото задръстване, което се точеше чак до Сентръл Парк. Колкото по-бързо приключеше огледа си, толкова по-скоро щеше да облекчи шофъорите, така че ускори ход, без обаче да претупва размислите си.

Както винаги, когато приближаваше труп, детектив Хийт се замисли за жертвата. Не беше нужно Руук да ѝ напомня колко убийства стават в града всяка година, но бе дала клетва никога да не позволи количеството им да омаловажи загубата дори

на един-единствен живот, или да я накара да забрави за удара, понесен от приятелите и семейството на загиналия. Това не беше отбиване на номера или пиар хватка – Ники стигна до това решение преди години, когато убиха майка ѝ. Загубата не само я убеди да смени специалността си в университета, но и я превърна в ченгето, което се бе заклела да стане. Десет години по-късно случаят на майка ѝ оставаше неразрешен, но тя все още беше непоколебима в желанието си да защити интересите на всички жертви, една по една.

На ъгъла на 72-ра и „Кълъмбъс“ Хийт си проправи път през тълпа зяпачи, вдигнали мобилните си телефони, за да запечатат опасността и да докажат, че са били близо до нея заради авторитета, който си мислеха, че ще спечелят във Фейсбук. Посегна да дръпне сакото си, за да покаже значката на униформения полицаи на бариерата, но той позна жеста и ѝ кимна още преди да успее да му я покаже.

На две пресечки пред нея пулсираха светлините на полицейските коли и тя тръгна натам. Можеше да мине по празната улица, но остана на тротоара – въпреки че беше ченге-ветеран, видът на опустялата централна улица в разгара на сутрешния трафик ѝ се струваше нереален. По тротоарите също нямаше никой, с изключение на униформените, които не допускаха минувачи. 71-ва също беше препречена с бариери, а на няколко номера по на запад чакаше линейка, спряла пред къща, чиято тухлена фасада се беше оронила при земетресението. Хийт мина край един от ясените, които растяха пред нея и погледна нагоре през напъпилите му клони. От прозорците и противопожарните изходи се бяха надвесили десетина любопитни, същото беше и от другата страна на „Кълъмбъс“. Докато приближаваше към местопрестъплението, ехото от радиостанциите на насъбралите се служебни коли отскачаше от жилищните блокове в ехтящ унисон.

Сапъорите бяха дошли с бронираната кола, паркирана в централното платно в случай, че трябва да взривят нещо. Дори от

двайсет метра разстояние обаче езикът на тялото им ѝ подсказа, че присъствието им се е оказало ненужно. Над покривите на камионетките и патрулните коли Хийт зърна приятелката си, патоанатом Лорън Пари, която се разхождаше из вътрешността на един камион за доставки, облечена в гащеризон. Внезапно тя се наведе и Ники я изгуби от поглед.

Роули и Очоа от нейния отряд се отделиха от чернокожия мъж на средна възраст с козирка и зелен анорак, когото разпитваха до пожарната кола, и дойдоха да я посрещнат.

– Детектив Хийт.

– Детектив Роуч³ – каза тя, използвайки прякора на партньорите, който сплескваше двете фамилии в една удобна сричка.

– Явно лесно си се добрала дотук – каза Роули, който не очакваше, че е възможен друг отговор.

– Да, метрото се движи по моята линия. Чувам, че са спрени ръкавите, които минават под реката.

– Да, както и този от Бруклин – добави Очоа. – Успях да мина преди да друсне, но на станция „Таймс Скуеър“ беше лудница. Не бяха крясъци, не бе чудо, все едно снимаха филм за Годзила.

– Усети ли го? – попита Роули.

Тя си припомни точните обстоятелства и каза „О, да“, старайки се да звучи небрежно.

– Къде беше?

– Тренирах – отвърна Хийт. Не беше абсолютна лъжа. Тя посочи към бронираната кола. – Какво става, защо е нужна тежката артилерия?

– Притесни ни подозрителен пакет – обясни Очоа и отвори тефтера си. – Един шофьор на камион за замразени храни, ето го там...

– Със зеленото яке – включи се партньорът му в обичайния дует.

– Отворил багажното отделение, за да разтовари пилешките

³ Roach - хлебарка (англ.). (бел. ред.)

дреболии и каймата пред магазина ей там. – Той направи пауза, за да може Ники да погледне към входа на „Всичко в кюпа“, където трима готвачи в карирани панталони и престилки се мотаеха на прозореца, чакайки разкрития. – Преместил една от щайгите и открил куфар между кашоните.

– Явно политиката „Ако видите нещо, не си мълчете“ действа – продължи Роули. – Човекът изскочил от камиона и звъннал на 911.

– А от „Спешни услуги“ пратили Робокон да огледа положението – обобщи Очоа, подкани я да го придружи и я отведе до робота с дистанционно управление на сапърския отряд. – Машинката подушила наоколо, направила рентгенова снимка и се оказало, че няма експлозив. Техникът обаче вече бил нахлузил костюма, така че – да живее предпазливостта – отворил куфара и открил вътре труп.

На няколко метра от тях се чу гласът на детектив Фелър.

– Ей затова се движа само с ръчен багаж. Тия куфари са убийци.

Хийт рязко се обърна и докато двамата униформени се смееха, на лицето на Фелър се изписа изненада. Беше го казал тихо, но не достатъчно тихо. Когато тя остави Роули и Очоа и тръгна към него, бузите му поруменяха, а полицаите се изнизаха, оставяйки го насаме с нея.

– Виж, съжалявам – каза той и се опита да използва чарата си, като се изкиска самокритично по начин, който винаги ѝ напомняше за Джон Кенди. – Това не трябваше да го чуваш.

– Никои не трябваше да го чува. – Тя говореше съвсем тихо, с безизразно лице и всеки страничен наблюдател би решил, че двамата просто сверяват записките си. – Огледай се, Ранди. По-сериозно от това – здраве му кажи. На местопрестъпление си, не на сцената на клуб за комици-аматьори.

Той кимна.

– Да, знам, че се издъних.

– За пореден път – отбеляза тя.

Рандъл Фелър, вечният шут, имаше неприятния навик да остроумничи на местопрестъпленията, макар че беше чудесен следовател. Същият, който бе прострелян заедно с Руук, спасявайки живота ѝ на пристанището за отпадъци. Черният му хумор може и да е бил уместен, когато служеше в отряд „Специални операции“ и по цяла нощ се возеше под прикритие из гаменския, мачовски свят на таксиджийския отряд на нюйоркската полиция, но в нейния такива номера не минаваха. Не и от вътрешната страна на жълтата лента. Не за пръв път водеха този разговор, откакто Фелър се беше преместил при нея, след като се върна от болнични.

– Знам, знам, просто ми се изплъзва. – Личеше си, че говори сериозно и нямаше смисъл да му се кара повече. – Следващия път ще си го кажа на ум, обещавам.

Хийт му кимна и тръгна към камиона за доставки. От нивото на улицата ѝ се наложи да вдигне глава, за да погледне към Лорън Пари, която клечеше на пода в багажното отделение. По картонените щайги в дъното бяха избили капки вода, някои дори блестяха от леда, сковал стените им. Въпреки че хладилникът беше изключен, Хийт усети как по лицето ѝ лъхва леден въздух. До коляното на Лорън стоеше синьо твърдо куфарче, а вдигнатият му капак не позволяваше на Ники да види какво има вътре.

– Добрутро, д-р Пари – каза тя.

Приятелката ѝ се наведе към нея и се усмихна.

– Привет, детектив Хийт – отвърна тя и Ники успя да различи облачетата от дъха ѝ. – Доста сложна ситуация имаме тук.

– Кога ли не е сложна?

Патоанатомът поклати глава отляво надясно, за да претегли казаното.

– Да ти кажа ли най-общите неща?

– Това е отлично начало – отвърна Ники и извади тефтера си – тънък, със спирала – който отлично се вместише в джоба на самото ѝ.

– Неизвестна жена. Няма документи, нито чанта, портфейл или бижута. Бих казала, че е малко над шейсетте.

– Причина за смъртта?

Лорън отмести очи от клипборда си и се втренчи в Ники.

– Как ли успех да позная, че това ще попиташ? – Тя надникна в куфара и продължи: – Не мога да ти кажа, освен приблизително.

– Как ли успех да позная, че това ще отговориш?

Патоанатомът отново се усмихна и от ноздрите ѝ излетяха тънки струйки пара.

– Качи се тук и ще ти покажа с какво си имаме работа.

Детектив Хийт надяна ръкавици и се изкачи по рампата, която се издигаше от тротоара до задната част на камиона. Щом стъпи горе, тя погледна за миг към куфара, а зъбите ѝ шумно изтракаха. Отдаде го на разликите в климата (отвън беше априлска утрин, а в камиона – януарска вечер) и не му обърна внимание.

Лорън се изправи, за да ѝ направи място да огледа тялото.

– Виждам какво имаш предвид – каза Хийт.

Трупът на жената беше замразен. Ледените кристали, които беше видяла по кашоните с кайма, пиле и риба, блестяха и по лицето ѝ. Тя носеше бледосив костюм и за да я натикат в куфара, където лежеше на една страна, я бяха свили в поза „зародиш“. С капачката на химикалката си Лорън посочи към заскреженото петно от кръв на гърба на сакото.

– Това очевидно е най-добрата ми догадка относно причината за смъртта. Сериозна рана, нанесена странично в задната част на ребрата. Ако се съди по количеството кръв, ножът е влязъл между тях, попадайки в сърцето.

Хийт изпита неприятното усещане за déjà vu⁴, което чувстваше всеки път, когато видеше подобна рана, но не каза нищо. Само кимна и скръсти ръце, за да се постопли – кожата по тях най-вероятно беше настръхнала въпреки сакото.

⁴ Вече видяно (бел. прев.)

– Тъй като е замразена, не мога да направя предварителен оглед. Не мога дори да разтворя крайниците ѝ, за да видя има ли други рани, травми, белези от самозащита, посиняване и така нататък. И това ще стане, разбира се, но не сега.

Без да откъсва очи от прободната рана, Ники каза:

– Предполагам, че дори часът на смъртта ще бъде труден за определяне.

– О, разбира се, но не се тревожи. Ще го определя сравнително точно, когато имам възможност да я обработя на 30-та улица – отвърна патоанатомът и добави: – Ако приемем, че като се върна, няма да ме чака адски хаос заради земетресението.

– Доколкото чувам, има само дребни травми, хората си тръгват веднага.

– Това е добре – каза Лорън и я огледа преценяващо. – Добре ли си?

– Да. Просто не знаех, че днес ще ми трябва пуловер.

– Аз явно съм по-навикнала на студ, а? – каза тя и махна капачката на химикалката си. – Предлагам да стоя встрани и да си записвам, докато ти си вършиш работата.

Пари и Хийт си бяха съгрудничили при достатъчно случаи, за да са наясно с хватките и нуждите на другата. Лорън например знаеше, че на всяко местопрестъпление Ники първо оглежда всичко от всеки възможен ъгъл с, както казваше тя, „очите на начинаещия“. Смяташе, че проблемът на следователите-ветерани е, че след толкова години дори най-добрите претръпват заради навика. Не звучеше интуитивно, но опитът работеше срещу тях, като притъпяваше сетивата им. Ако попитате работник в рафинерия как се справя с вонята, той или тя ще ви отговори „каква воня“? Детектив Хийт обаче помнеше как се чувстваше, докато разследваше първите си случаи. Как виждаше всичко и търсеше още. Всяко късче информация беше потенциално важно, не биваше да пренебрегва нищо. Както убийството на майка ѝ превърна подхода ѝ към всяко местопрестъпление в ритуал, така убеждението, че трябва винаги да е нашрек, не ѝ

позволяваше да превърне огледа в нещо рутинно. Както често напомняше на отряда си, най-важно беше да се вживееш в настоящия момент и да си даваш сметка какво забеляваш.

Очите ѝ подсказаха, че убийството най-вероятно не е било извършено в камиона. Докато обхождаше багажното отделение и осветяваше пода и стените с фенерчето, не откри следи от кръв. По-късно, след като преместеха тялото, екипът по събиране на доказателства щеше да разтовари кашоните, за да ги огледат подробно, но Ники вече беше убедена, че куфарът е бил донесен тук заедно с жертвата, която най-вероятно вече е била мъртва. Щом определяха кога е настъпила смъртта и часовете, в които е бил натоварен и разтоварен камионът, щяха да изяснят това. Тя насочи вниманието си към убитата.

Изглежда, че патоанатом Пари беше права и тя наскоро бе прехвърлила шейсетте. Деловата ѝ прическа беше по-къса, както подхожда на жена на тази възраст. Макар и прошарена в корените, меднорусата ѝ коса с карамелени кичури издаваше две неща – първо, това беше жена, която имаше пари и държеше на вида си достатъчно, за да си позволи скъп фризьор. Второ, въпреки това явно не беше ходила доста отдавна. „Какво ѝ е попречило?“, записа Ники в тефтера си. Дрехите ѝ също бяха изискани. Малък размер – не по поръчка, но явно от скъп магазин. Блузата беше от новите колекции, а сивият костюм – функционален, от лека вълна. Хийт прецени, че е не толкова скъп, колкото качествен. Униформа на жена, която ходи не просто на обеди, а на важни обеди.

Хийт приклепна, за да огледа ръката, която се виждаше. Беше полусвита и пъхната под брадата ѝ, така че не можеше да я види изцяло, но и онова, което бе на показ, ѝ каза достатъчно. Това бяха ръце на заета жена в добра форма, без да са мускулисти или похабени от тежък труд. Тънките пръсти издаваха сила, присъща за тенисистите и фитнес-ентузиастите. Отстрани на китката забеляза малък белег, нанесен преди години, може би десетилетия.

Ники отново се изправи и я огледа отгоре. Реши, че тялото е на бегач или колоездач и си отбеляза да покаже снимката ѝ из фитнес клубовете, стадионите и магазините за велосипеди. Приклепна отново, за да огледа тъмното петно от мръсотия на едното коляно, което може би щеше да издаде нещо за последните мигове на жената. Записа си и заобиколи трупа, за да огледа прободната рана. Затвърждавайки убедеността ѝ, че жертвата е била убита, преди да я качат на камиона, замръзналата кръв се беше събрала на голяма локва, сякаш бе текла, докато жертвата е лежала по лице. Ширината на петното издаваше голям обем, но в сатенената подплата нямаше много кръв, с изключение на размазаните резки по капака. Ники насочи фенерчето към мястото, където гърбът докосваше пантите на куфара и видя само сходни петна, без следи от локви. Когато извадеха трупа, щяха да измерят по-добре, но Хийт смяташе, че убийството е извършено не само извън камиона, но и извън куфара.

Трябваше да огледа и външната част на куфара, за да провери дали няма кръв по шевовете или в пантите. Стараейки се да не го раздвижи, тя се отпусна на колене, подпря се на една ръка и се наведе толкова ниско, че веждите ѝ почти докоснаха пода. После бавно и методично освети долния ръб отдясно наляво.

Когато фенерчето стигна до левия ъгъл на куфара, Ники ахна. Погледът ѝ се замъгли, зави ѝ се свят. Фенерчето падна от ръката ѝ и тя падна на една страна.

– Ники, добре ли си? – попита Лорън.

В онзи момент Хийт не виждаше нищо. Две ръце я подхванаха и Лорън повдигна главата ѝ от пода. Двама парамедици хукнаха към рампата, но дотогава Ники се беше опомнила достатъчно, за да се надигне и да ги отпрати с ръка.

– Не, не, нищо ми няма, добре съм. – Лорън клекна до нея, за да я прегледа. – Сериозно, добре съм – повтори Ники.

Според приятелката ѝ обаче изражението ѝ казваше друго.

– Изкара ми ума, Ник. Реших, че си изпаднала във вторичен

шок или нещо такова.

Хийт провеси крака извън камиона. Приблжиха се Роули и Очоа, последвани от Фелър.

– Какво става? – попита Очоа. – Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Ники потръпна, но не от студа. Изви глава, за да погледна куфара зад гърба си и бавно се обърна към останалите.

– Ники – каза Лорън, – какво има?

– Куфарът – отвърна тя и преглътна с усилие. – Белязан е с моите инициали.

Следователите и патоанатомът се спогледаха, объркани. Накрая Роули каза:

– Не разбирам, какво търсят твоите инициали върху този куфар?

– Аз ги издялках, когато бях малка. – Хийт видя, че обмислят казаното, но те се бавеха прекалено много, така че тя каза: – Този куфар беше на майка ми. – После добави: – Извършителят го открадна в нощта на убийството ѝ.